

Liefde in Twin Bridges
Jacob en June

Van dezelfde auteur

Leven als prinses in Texas

Liefde in Twin Bridges: Abby en Blake

Liefde in Twin Bridges: Duke en Ian

LIEFDE
IN TWIN BRIDGES
~ Jacob en June ~

DEBRA ELIZA MANE

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

De 'Liefde in Twin Bridges' serie
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright 'Jacob en June' © 2018 Dutch Venture Publishing
Auteur: Debra Eliza Mane

Omslagontwerp: Debora van Maanen & Jen Minkman
Omslagfoto: Debora van Maanen
Tekstredactie: Jen Minkman en Cathinca van Sprundel

Eerste druk mei 2018, tweede druk april 2019
ISBN 978-94-63861-23-6
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Jacob Brooks maakte zich klaar voor de aankomende drukte op zijn ranch. Hij versleepte de zoveelste omgezaagde boom met zijn tractor, zodat het veld achter de stallen leeg werd gemaakt voor de trailers en caravans die de volgende dag zouden arriveren. Hij had misschien iets te enthousiast “ja” geroepen toen Ray Gardner hem vroeg of hij de nieuwste film met Eva Bates in de hoofdrol op zijn ranch mocht opnemen. De gruwelijk sexy actrice had namelijk nogal wat wensen betreft haar verblijf. Ze wilde niet te dicht bij de stallen staan met haar trailer omdat ze bang was dat ze naar paard zou gaan ruiken. Maar ze wilde er ook niet te ver vandaan staan, omdat ze te deftig was voor het geploeter door het gras.

Jacob legde zijn onderarm onder zijn neus en snoof aan zijn mouw. Wat was er eigenlijk mis met de geur van paard? Hij wist niet beter, maar misschien moest hij toch maar zorgen dat hij fris gewassen was zodra hij Eva de hand schudde. Hij wilde immers een goede eerste indruk maken. Zij was de enige reden waarom hij dit hele circus op zijn ranch liet rondrennen. Want hoe deftig ze zichzelf ook vond, ze was de mooiste vrouw die hij ooit gezien had.

Dat Jacob als het om vrouwen ging met zijn leuter dacht in plaats van met zijn hersenen was ondertussen zelfs voor hemzelf bekend en daarom maakte hij zich niet zo’n zorgen om haar karakter. Alhoewel ... de weken met Lucy-Jane stonden hem nog altijd bij, ondanks dat die periode al een paar maanden achter hem lag. Die meid was echt knettergek!

Ach, dacht Jacob. Vergeleken met Lucy was Eva vast een engeltje. En ze zou voor hem uit de hemel vallen – zo vlak voor zijn voeten – zoals alle vrouwen dat deden.

‘Van onderen!’ schreeuwde Blake in de verte. Jacob keek over zijn schouder en zag hoe er weer een grote den omviel en op de grond plofte. Het was doodzonde. De paarden hadden altijd genoten van de schaduw die de enorme bomen over het veld lieten vallen. Maar Eva wilde per se dát plekje hebben voor haar trailer, had Ray hem laten weten. Zuchtend liet Jacob de boom uit zijn grijper vallen, bovenop de rest van de reeds gesneuvelde stammen, en reed hij achteruit weer terug om de volgende boom op te halen. Hij hoopte maar dat ze het waard was.

Ian wenkte hem met handgebaren, terwijl Blake de stam in drie stukken zaagde. Jacob pakte het eerste stuk met zijn grijper en reed weer terug naar de stapel. Deze winter hadden ze in elk geval genoeg brandhout. Hij zag er alleen enorm tegenop het allemaal in stukken te splijten en naar de schuur te sjouwen. Het was maar goed dat hij zulke hardwerkende stalhulpen had die hem ook daarmee zouden helpen. Zonder Blake en Ian zou het een puinhoop zijn op Big Hole River Ranch. Jacob hoopte dat Blake voorlopig nog voor hem bleef werken, want het zou niet lang meer duren voor hij geld genoeg had gespaard om de oude ranch van schele Logan te kopen.

Toen Jacob terugreed om het volgende stuk stam op te pakken, zwaaide Ian met twee armen in de lucht. Jacob zette de tractor stil en opende het portier. De broeierige lucht sloeg hem direct recht in zijn gezicht.

‘Even pauze, baas?’ Ian haalde zijn hand door zijn blonde haar, dat driefnat van het zweet op zijn hoofd geplakt zat.

‘Goed plan!’ Jacob liet zich uit zijn van airconditioning voorziene trekker zakken en plofte met zijn cowboyboots in het gras, dat bijna tot aan zijn knieën kwam. Doordat de hitte hem zo overviel, trok hij zijn overhemd uit en liet hij de schaarse wind zijn blote huid strelen. ‘Maar niet te lang, want we moeten de stronken nog frezen en het veld maaien vandaag.’

‘Dat komt wel goed.’ Blake legde zijn kettingzaag neer en veegde zijn voorhoofd droog met zijn overhemd, dat aan een tak van één van de laatste bomen hing. ‘Ik werk vanavond wel wat langer door.’

‘Welja,’ klonk het van een afstandje. ‘Laat je vrouwtje maar weer alleen vanavond.’ Abby stapte waggelend op hen af. Het was een wonder dat ze nog lopen kon met die buik van haar. Ze was pas vier maanden zwanger, maar sinds ze te horen hadden gekregen dat het een tweeling werd, leek ze met de dag in omvang te groeien. Ze vlijde zich tegen Blakes zweterige lichaam en drukte een kus op zijn lippen. Het was mooi, vond Jacob, ondanks dat hij zelf nog steeds niets zag in dat burgerlijke gedoe. Die twee pasten bij elkaar en dat spatte er vanaf zodra ze in een straal van tien meter bij elkaar in de buurt kwamen. Dan begonnen haar ogen te glimmen en zijn hart zo luid te kloppen dat Jacob en iedereen om hem heen het kon horen. Ze hadden hun toekomst al compleet uitgestippeld. Het was dan ook geen wonder dat Abby zwanger terug was gekomen van hun huwelijksreis.

‘Pauze dus.’ Ian sloeg zijn collega op zijn schouder en stapte langs het knuffelende stel richting de stallen.

‘Pauze,’ beaamde Jacob. Hij had het zweet ondertussen ook op zijn rug staan. De voorzomers in Twin Bridges leken elk jaar warmer te worden en dan was de echte zomer nog niet eens begonnen.

Jacob sloeg de deur van zijn trekker dicht in de hoop dat de kou van de airco in de cabine zou blijven hangen en liep achter Ian aan.

Bij de stallen aangekomen, zag Jacob dat zijn moeder en zussen al in de schaduw van de grote schuur zaten, met op de tafel voor hen een paar grote kannen ijswater en een schaal versgebakken chocoladekoeken.

Dankbaar plofte Jacob neer en schonk voor zichzelf en zijn hardwerkende mannen een glas in.

Dukes wangen verkleurde toen Ian – ook zonder shirt – vlak naast haar kwam zitten. Jacob draaide met zijn ogen. Het was

echt bizar hoe koppig die twee waren. De laatste maanden had hij heel wat ingewikkelde vrouwen leren kennen, maar zijn zus spande nog altijd de kroon. Ze hield van hem en hij van haar, maar door een voorval uit een ver verleden vertikten ze het alle twee toe te geven. Natuurlijk was het heftig wat ze meegemaakt hadden, maar het was al zo lang geleden...

‘Waar ben je toch aan begonnen?’ Delores Brooks liet de schaal met koeken rondgaan en keek haar zoon zorgelijk aan. ‘Had je niet al genoeg werk?’

Jacob haalde zijn schouders op. ‘Het is goede reclame voor de ranch.’

‘Ik vind het gaaf!’ Daisy, zijn jongste zus, nam een grote hap van haar koek en kauwde er al grijnzend op. ‘Misschien krijg ik wel een rolletje!’

Jacob knikte enthousiast. Hij zou er wel voor zorgen dat zijn tienerzus in beeld kwam. Dat was haar droom; zij wilde later niets met de ranch te maken hebben. Nee, zij wilde filmster worden. Jacob keek zijn moeder aan en glimlachte tevreden. ‘En natuurlijk doe ik het ook voor Daisy.’

‘En voor Eva Bates!’ grinnikte Duke. Ze klokte haar glas water leeg en gaf Abby, die zojuist aan de andere kant naast haar was gaan zitten, een knipoog. ‘Toch, Abs?’

De Hollandse Abby, waar op haar vreemde accent na geen spoorje Nederland meer in te vinden was, kroop tegen Blake aan en glimlachte naar Jacob. ‘Ik bemoei me nergens mee.’

‘Heel verstandig.’ Dukes ijsblauwe kijkers werden omrand door vrolijke lachrimpeltjes. ‘Maar ik krijg vijftig dollar van je als hij voor het einde van de opnames niet met haar in één bed eindigt.’

‘Duke!’ riep hun moeder bestraffend.

Duke haalde haar schouders op. ‘Wat? Het is een traditie. Ik was lang zo rijk niet geweest als ik geen weddenschappen over Jacobs avontuurtjes zou afsluiten. En tradities moet je eren, dat hebben jullie ons zelf geleerd.’

Jacob kon zijn lach niet tegenhouden toen hij Ian en Blake rood aan zag lopen, omdat het hen wél lukte. Hij bulderde uit volle

borst en keek met betraande ogen naar zijn moeder, die hem nu haar bestraffende blik gaf.

June Donovan staarde naar de grasgroene ogen die vermoeid naar haar terug keken. Ze kantelde haar hoofd een stukje en boog zich dichterbij de spiegel. In haar linkeroog had ze een bruin vlekje, dat met de jaren steeds groter leek te worden. Ze bestudeerde het aandachtig, alsof ze het nog niet eerder had gezien. Het nam nu al zeker een kwart van het groen in beslag. Zou ze uiteindelijk met twee verschillende kleuren ogen eindigen?

Zuchtend trok ze haar gezicht weer bij de spiegel vandaan. Welja, alsof ze niet al raar genoeg was. Ze legde haar handen op de wielen van haar rolstoel en duwde het ding een stuk achteruit. Ze had geen tijd om na te denken over deze onzin, ze moest haar koffer inpakken. Ze had nog maar een kleine twee uur de tijd voor haar vliegtuig vertrok. Ze was enorm enthousiast over haar reis, maar haar vervloekte lichaam hield dat enthousiasme tegen. Ze had willen springen toen ze te horen kreeg dat haar meest recente roman verfilmd zou worden. Ze had willen dansen toen ze een locatie gevonden hadden op een prachtige ranch in Montana. Ze had willen feesten toen ze hoorde dat ze ook mocht komen om alles mee te maken, maar elke moeizame beweging die ze maakte, herinnerde haar eraan wie ze echt was.

June stopte een stapel spijkerbroeken in haar koffer en propte er een divers assortiment aan shirts en truien bij. Ze wist dat het bloedheet was in Montana, maar zij had het altijd koud, dus die truien moesten mee.

Ze gaf een nieuwe zwiep aan de wielen en rolde naar de badkamer.

Daar aangekomen opende ze de deur van de voorraadkast en zocht haar spullen bij elkaar. Haar schoot lag vol met shampoo, badschuim en deodorant, maar de nieuwe tubes tandpasta stonden op de bovenste plank en daarmee buiten haar bereik.

‘Shit,’ mompelde ze. Ze gooide alles wat op haar benen lag in de wastafel en zette haar rolstoel op de rem. Met haar handen stevig om de rand van de wastafel geklemd hees ze zich op. Haar benen trilden toen ze haar gewicht moesten dragen. Waarom had ze vandaag nou weer zo’n slechte dag? Kon vandaag niet gewoon zo’n dag zijn waarop ze zich redelijk voelde en ze kon lopen zonder om te vallen? ‘Nee, natuurlijk niet,’ mompelde ze. ‘Zulke dagen komen bijna nooit meer voor.’

Ze pakte de tandpasta van de plank en legde hem op de zitting van haar stoel. Ze legde de rest erbij en strompelde om de stoel heen, zodat ze er nu achter stond. Lopen deed ze alleen nog als niemand haar zag. Ze schaamde zich ervoor. Zelfs haar oma liep nog soepeler, en dat was dan ook één van de redenen waarom ze in het bijzijn van anderen altijd in haar rolstoel zat, hoe erg ze dat ding ook haatte. Natuurlijk stonden de pijn en het krachtsverlies boven aan de lijst van redenen, maar de schaamte had een welverdiende derde plaats.

Als ze in haar rolstoel zat, werd ze betutteld en kreeg ze blikken van medelijden; alle twee dingen waar ze een hekel aan had. Maar als ze liep, kreeg ze blikken die tot diep in haar ziel sneden. Dat waren blikken van spot en leedvermaak. Als ze liep, dachten de mensen dat ze het geestelijk ook niet meer op een rijtje had... Daarbij, wie zou haar nog geloven als ze die spaarzame goede dag een wandeling maakte en de volgende slechte weer rond rolde omdat die wandeling toch te veel geweest was? Ziek was ze wel degelijk, maar dat was niet altijd aan haar te zien en dat maakte het voor de buitenwereld maar al te lastig om het te accepteren. Dat was dan ook de reden dat ze het zelf nog steeds niet accepteerde.

June haalde de remmen van de wielen en duwde de rolstoel voorzichtig terug naar de slaapkamer, waar haar koffer op het bed lag.

Ze schrok op toen ze iemand haar naam hoorde roepen. 'June? Ben je in de slaapkamer?'

June herkende de stem van haar buurvrouw Macy, die erop gestaan had haar een lift naar het vliegveld te geven. Zij was één van de weinige mensen die gewoon terug bleef komen, ondanks dat June niet van haar hulp gediend was. Ze gooide de spullen in haar koffer en liet zich op haar bed zakken zodat ze de koffer dicht kon ritsen.

'Ja, ik ben hier. Ik ben bijna klaar.'

Nog geen tien seconden later verscheen de grijsblonde krullenbol van Macy in de deuropening. 'Heb je nog hulp nodig?'

June schudde driftig haar hoofd. Ze was niet gehandicapt of zo. Nou ja, niet helemaal ... 'Ik red het prima.'

Macy keek haar aan met die medelijdende blik waar June zo'n enorme hekel aan had. Konden mensen niet gewoon naar haar kijken alsof ze géén EDS had?

June probeerde nog een laatste keer van haar weldoener af te komen. 'Heb je wel voldoende plek in de auto voor mijn koffer en mijn stoel? Ik kan ook een taxi bellen, hoor.'

'Doe niet zo mal.' Macy pakte ongevraagd haar koffer van het bed en nam hem mee de hal in. 'Er is plek zat.'

June staarde naar hoe haar zestigjarige buurvrouw met haar koffer de kamer uit wandelde alsof het ding niets woog. Toen ze uit beeld verdwenen was, pakte ze de leuning van haar rolstoel vast en trok zichzelf overeind. Met een plof viel ze op de zitting, omdat ze Macy alweer terug hoorde komen en ze wist dat ze haar anders vast zou pakken en in de stoel zou helpen.

'Kunnen we?' Macy liep rond de rolstoel en wilde de handgrepen vastpakken zodat ze June naar buiten kon duwen. Snel pakte June de wielen en schoot de kamer uit. Ze moest die handgrepen er eens afslopen; dat zou mensen de kans niet meer geven haar rond te rijden als een baby in een kinderwagen.

'Let's go!' gilde ze zo vrolijk mogelijk. June had er enorm veel zin in om alles hier in Ilwaco – een klein dorp aan de kust van Washington – achter zich te laten. Alles en iedereen inclusief

Macy, wier volhardendheid ze ergens wel kon waarderen. Blijkbaar was de oude vrouw nog koppiger dan dat ze zelf was.

Bij de wagen aangekomen, reed ze tot aan de passagierskant en opende het portier. Behendig draaide ze haar stoel rond en trok zichzelf op de voorstoel van de auto.

Macy pakte de stoel bijna onder haar achterste vandaan, haalde de kleine motor - die June moest gebruiken als ze verder dan een blokje omging, omdat duwen dan te zwaar was voor haar - en de wielen eraf en legde het ding in delen in de achterbak van haar oude *station wagon*, die ze speciaal gekocht had voor het vervoer van haar vier labradors.

‘Denk je dat je het wel redt daar? Helemaal alleen?’ Macy plofte op haar stoel en stopte de sleutels in het contact. ‘Zijn er wel genoeg mensen die je kunnen helpen?’

June moest enorm haar best doen niet te gaan gillen. Ze slikte een brok frustratie weg en trok haar mondhoeken op. ‘Ik red het prima.’ Ze glimlachte zo extreem dat haar kaken er zeer van deden. Vlug liet ze de glimlach weer zakken, omdat ze bang was dat haar onderkaak anders uit zijn kom zou schieten.

Natuurlijk zou ze zich redden, en zolang niemand haar daar betuttelde als een peuter, zou ze er misschien zelfs wel vrienden maken. De afgelopen jaren had ze vooral heel veel fictieve vriendschappen opgebouwd met de personages die ze zelf tot leven gebracht had in haar boeken. Dat was haar best bevallen, maar ze hoopte een paar echte mensen te leren kennen die haar misschien weer een beetje uit haar isolement zouden trekken. Want hoe heerlijk de werelden ook waren waarin ze zich waande als ze schreef, het was niet de realiteit. Deze film was voor haar de kans haar denkbeeldige wereld met de echte te combineren en dat zou haar vast goed doen, al vond ze het ook doodeng...

Met grote ogen keek Jacob naar de enorme hoeveelheid trailers die zich verzamelden op het veld dat ze gisteren tot diep in de nacht leeg hadden staan maken. Hij was bang dat hij de omheining nog op moest gaan breken, zodat ze ook het weiland ernaast vol konden zetten. Dit ging nooit passen.

‘Wat een mierenhoop, hè.’ Blake vouwde zijn armen over elkaar en kruiste ze voor zijn borst.

‘Dat gaat nooit passen.’ Jacob sprak zijn eerdere gedachte uit en keek naar de ruim honderd mensen die voor zijn ogen door elkaar heen krioelden. Hij had zijn ouders gelijk moeten geven toen ze hem hadden gewaarschuwd dat het geen goed idee was. Maar koppig als altijd had hij het hele gebeuren toch doorgezet en daar kreeg hij steeds meer spijt van. ‘Denk je dat ze de wei ernaast ook nog nodig hebben?’

Blake rechte zijn rug en klom op een strobaal, zodat hij de omgeving vanaf een hoger punt kon inspecteren. Zijn neus kreukelde een stukje op toen hij zijn linkermondhoek kort optrok. ‘Tja... ik heb geen idee. Zo te zien is er achterin nog plek, maar ik weet niet hoeveel ruimte mevrouw de grote filmster opeist. Als de rest niet dichterbij mag komen dan dit, vrees ik inderdaad dat het niet gaat passen.’

Jacob klom naast Blake op de strobaal toen er nog een lading trailers vlak voor hun voeten het terrein opreed. Hij schudde zijn hoofd en keek geschrokken naar de acht tijdelijke woningen die hem passeerden. ‘Shit,’ vloekte hij. ‘Laten we de omheining zelf maar weghalen, voordat ze het slopen.’

Blakes hoofd bewoog instemmend mee, waarna het na enige twijfel begon te schudden. ‘Daar gaat je mooie grasveld...’

Twintigduizend euro per week, herhaalde Jacob in zijn gedachten. Twintigduizend euro per week, Daisy's debuut op het witte scherm en Eva in zijn bed. Ja, dat was wat hij er voor terug kreeg, maar de pijn bleef. Hij had de mooiste weilanden van de wijde omgeving en die werden nu deels vertrapt door een kudde filmfiguren.

Jacob zocht zijn gereedschap bij elkaar en liep samen met Blake het drukke veld op. Ian kon hen niet helpen; hij stond bij de ingang van de ranch om iedereen de juiste kant op te wijzen.

Overall om hen heen werden grote, zilverkleurige trailers en caravans neergezet, afgesteld en verankerd. Hutje mutje op elkaar, behalve rond de trailer van Eva. Zij kon rondjes dansen om haar trailer zonder een andere aan te stoten. Het moest wel een enorm verwend kreng zijn, maar verdomme, wat was ze lekker. Jacob zou van haar smullen als van een steak van een kilo.

Jacob zette zijn schroefmachine op de schroeven en maakte de planken los. Hij hoopte maar dat hij de palen kon laten staan, want met deze enorme droogte kreeg hij die onmogelijk uit de grond.

Dankbaar voor de extra ruimte stroomde een deel van de honderdkoppige menigte door de open stukken het tweede weiland op. Jacob kromp in elkaar toen hij het versplinteren van hout hoorde.

'Sorry!' Een stevige kerel keek hem vanuit een pick-up een seconde schuldig aan en trok toen de trailer verder het veld op, over de paal die zojuist omgeknakt was en nu doelloos op de grond lag.

Jacob stopte zijn lip tussen zijn tanden en beet erop om zichzelf de baas te blijven.

'Baas, er is iemand die je wat wil vragen.' Blake klopte hem op zijn schouder, wat hem direct uit zijn gedachten haalde. Jacob rechtte zijn rug en draaide zich om.

Ray keek hem tevreden lachend aan. 'Mooi, hè?'

Jacobs voorhoofd vulde zich met een flinke fronsrimpel. Was dit zijn idee van mooi? 'Prachtig.' Hij lachte als een boer met zeven dagen durende kiespijn. 'Hoeveel komen er nog?'

‘Een stuk of ...’ Ray keek om zich heen en leek de trailers in zijn gedachten te tellen. ‘... vijftien, denk ik.’

‘Vijftien,’ herhaalde Blake en hij staaarde naar het tweede weiland, dat ook al bijna vol stond.

‘Meer ruimte dan dit heb ik niet, hoor.’ Jacob speelde met de schroefmachine in zijn hand. ‘Anders houd ik geen gras meer over voor de fokmerries met hun veulens.’

Ray zwaaide het verhaal met een handgebaar weg. ‘Plek zat.’ Hij grijnsde zijn gouden hoektand bloot en liet daarmee zijn bolle wangen omhoog schieten. Hij had wel wat weg van een Michelin-mannetje, maar dan in kleur... niet helemaal wit.

Jacob schudde de gedachten aan het bandenmannetje uit zijn hoofd en liet de schroefmachine nog eens door zijn handen glijden. ‘Je wilde me wat vragen?’

‘Oh, ja.’ Ray krabbelde op zijn kale hoofd terwijl hij zijn grijns nog groter probeerde te maken, wat hem echter niet lukte omdat zijn wangen daar een stokje voor staken. ‘Wil jij de auteur van het vliegveld in Missoula halen voor me?’

Wat? Waar zag Ray hem voor aan? Zijn persoonlijke chauffeur? ‘Kan je dat niet aan iemand anders vragen?’ gromde Jacob een beetje geïrriteerd. ‘Ik heb het druk.’

‘Ik heb al mijn mannen nodig hier; morgenochtend gaan we meteen draaien. Tijd is geld, je kent het wel.’ Ray klopte hem op zijn schouder. ‘Ze heet June. Bedankt, man!’

Jacobs wenkbrauwen doken richting zijn haargrens toen Ray wegliep zonder nog een woord te zeggen. ‘Ik dacht dat ik zei dat ik het ook druk had?’

Blake knikte instemmend. ‘Ik heb het je horen zeggen, maar ik geloof dat deze meneer daar weinig mee gaat doen. Zal ik anders gaan?’

‘Nee, laat maar. Ik ga wel; ik kan wel even een pauze gebruiken van deze ellende.’ Jacob stopte zijn schroefmachine in de handen van Blake. Hij had genoeg verwoesting en verderf gezien voor vandaag. Misschien was dit wel net wat hij even nodig had. ‘Zorg jij er maar voor dat ze niets meer slopen en noteer het als ze het wel doen.’

‘Ik sta schietklaar om de eerste die wat sloopst neer te knallen.’ Blake hield de schroefmachines naast zijn heupen en trok ze uit zijn denkbeeldige holsters als een cowboy uit een oude western.

Jacob schoot in de lach en verliet al hoofdschuddend het weiland, dat nu nog mooi groen was... Hij hoopte maar dat de stal nog overeind stond als hij over een paar uur terug kwam.

Het eerste uur in de auto was Jacob nog kwaad geweest over de actie van Ray, maar door de vrolijke tonen van de muziek uit de radio en de bergen die voor hem de horizon opkreukelden, kreeg hij een sereen gevoel van rust en vrede. Nog even en hij zou het Ray vergeven...

Het was veel te lang geleden dat Jacob een paar vrije uren had gehad, dus het was eigenlijk wel lekker dat hij nu even niets meer moest. Op het ophalen van die June na dan.

Jacob had geen idee wie ze was, maar ze schreef zoetsappige westernromannetjes, dus het moest wel een oude vrijster zijn die treurde over het verlies van liefde in haar eigen leven.

Het parkeerterrein van het vliegveld was bijna leeg. Blijkbaar waren er maar weinig mensen die op deze doordeweekse dag wilden reizen. Jacob parkeerde zijn pick-up en zocht naar een papiertje en een pen in het dashboardkastje. Erg veel vond hij niet, maar een oude rekening van de veearts, die niet groter was dan een A5'je, moest voldoen. Waarschijnlijk was er toch maar één oud poezenvrouwje op het vliegveld, dus was het hem vast meteen duidelijk wie hij moest hebben. Met grote hanenpoten schreef hij "June" op het papier en stak het in zijn broekzak, voor het geval er twee oude vrouwen zouden zitten.

Jacob drukte op zijn sleutel om de wagen af te sluiten en liep het langwerpige gebouw binnen.

In de aankomsthal keek hij om zich heen. Het was er leeg, compleet verlaten... er zat alleen een jonge vrouw in een rolstoel. Ze staaarde naar de telefoon in haar handen en glimlachte. Sprak ze met iemand? Jacob bestudeerde haar van een afstandje. Dit kon June toch nooit zijn?

De brunette glimlachte nog eens en tikte met haar vinger op het scherm van haar telefoon. Blijkbaar was ze met iemand in gesprek en was die persoon erg grappig. Ze leek in elk geval gelukkig.

Jacob trok zijn blik van haar los en zocht nog eens om zich heen. Waar zat dat zoetsappige verhalenschrijvende vrouw-persoon?

June schrok op van een man die door de aankomsthal slenterde. Als een uit haar verhalen weggelopen cowboy, compleet met hoed en laarzen, keek hij om zich heen. Kwam hij haar halen?

Zijn ijsblauwe blik bleef een seconde in de hare hangen, maar toen liet hij haar weer los. Hij zocht vast iemand anders.

June hoopte wel dat degene die haar op zou pikken een beetje opschoot. Ze had erop gestaan een taxi te nemen. Ray was echter net zo volhardend geweest als Macy. "Niet zeuren, we komen je gewoon halen," had hij gisteren door de telefoon gezegd. Het was dat ze zich schuldig voelde als ze alsnog een taxi nam en die persoon voor niets naar Missoula reed, maar ze was het wachten ondertussen wel beu. Alle mensen die samen met haar in het vliegtuig hadden gezeten, waren allemaal al verdwenen. Als een achtergelaten asielhond was zij de enige die nog braaf wachtte op de komst van een redder in nood.

Met een schuin oog volgde ze de cowboy, die veel mooier was dan wettelijk toegestaan. Zijn hoekige kaken, de stoppels die erop groeiden en die ogen die haar een seconde lang bekeken hadden... June schreef het allemaal op in haar inwendige kladblokje, maar om er zeker van te zijn dat ze deze goddelijke vertoning niet zou vergeten, zette ze het geluid van haar telefoon uit en richtte ze het toestel naar hem op. Ze wachtte een paar seconden om het beste beeld te krijgen en maakte snel een stiekeme foto. Deze kerel werd de hoofdpersoon in haar nieuwe

roman. Daar zouden al haar fans van smullen. Ze twijfelde een moment of ze hem op haar Facebookpagina zou zetten zodat haar duizenden fans alvast mee konden genieten, maar ze was bang dat de man op zekere dag zijn eigen foto tegen zou komen, dus hield ze hem voor zichzelf.

‘Toch jammer,’ mompelde ze en ze opende Facebook nog naar eens om te kijken of ze al meer reacties had op de foto van het vliegveld die ze een paar minuten geleden geplaatst had.

Een glimlach trok rond haar mond toen ze de enthousiaste berichten van haar fans las. Velen wensten haar veel geluk en plezier en anderen vertelden over hun eigen herinneringen aan Missoula. Online had ze net zo’n sociaal leven als in haar fantasie, maar nog altijd was dat de echte realiteit niet. Ze zat hier moederziel alleen te wachten op iemand die ze niet eens kende; dat was haar echte leven...

June rukte haar blik los van haar telefoon en keek om zich heen. Was hij weg? Ze klemde haar telefoon tussen haar bovenbenen, legde haar hand om de joystick van haar rolstoel en liet het ding draaien. De toch al slechte dag en de lange reis hadden haar te veel uitgeput om nog zonder motor vooruit te kunnen komen. Ze kromp bijna ineens van het piepende geluid dat haar banden op de vloer maakte. ‘Kloteding,’ vloekte ze. Toen de cowboy vlak achter haar bleek te staan en opschrok van het helse geluid of van haar vloek – dat wist ze niet zeker – wilde ze de rolstoel in zijn achterruit zetten en weg racen. Ze schaamde zich kapot.

Toch leek het niet tot haar hersenen door te dringen dat ze daarvoor de joystick naar zich toe moest trekken. Als verlamd bleef haar hand om de stick zitten. Zijn ogen waren blauw... zo vreselijk blauw...

‘Hi.’ Hij trok zijn mondhoeken op. De linker net wat hoger dan de rechter, waardoor er kuiltjes in zijn wangen sprongen als waterkolken in een zee. Verdomme, kon hij nóg mooier worden? Junes hand liet de joystick los en krom voorzichtig de lucht in, zodat ze een soort van naar hem zwaaide.

‘Hi,’ mompelde ze, nog steeds compleet van haar stuk gebracht door die kuiltjes, die ze uit zou buiten in haar volgende verhaal. Ze zou ze zo vaak noemen dat haar lezeressen van hun stoel zouden glijden van verlangen...

‘Ik, uh...’ De cowboy haalde zijn hoed van zijn hoofd en hield hem voor zijn borst. ‘Ik zoek iemand die June heet, maar dat ben jij niet, toch?’

June knikte. Meer kon ze niet; ze had al haar kracht nodig haar onderkaak tegen de bovenste aangedrukt te houden. Hij zou op de grond vallen als ze het niet deed.

‘Dat dacht ik al, sorry.’ De man zette zijn hoed weer op en maakte aanstalten weg te lopen.

Nee, niet weggaan! June slikte haar hart terug naar haar borstkas en opende haar mond, met het risico haar onderkaak te verliezen. ‘Wacht.’

De cowboy deed wat ze van hem vroeg en keek haar vragend aan.

‘Heeft Ray je gestuurd?’

Hij zette de stap die hij net bij haar vandaan gezet had weer terug en haalde de hoed weer van zijn hoofd, zoals cowboys dat hoorden te doen in het bijzijn van een vrouw. June zwijmelde weg. Hij had verdorie echt zo weggelopen kunnen zijn uit één van haar verhalen. Zou hij één van de acteurs zijn die Ray gecast had? ‘Ik ben June.’ Ze stak haar hand nog eens in de lucht, maar nu met de bedoeling de zijne te schudden.

Hij leek even verward – zou hij haar soms niet geloven? – maar pakte toch haar hand aan. ‘Jacob Brooks.’

June glimlachte verlegen nu zijn grote hand de hare omklemde en er een tinteling door haar borst schoot. Zij was écht geen persoon om zomaar verliefd te worden, maar ze kreeg het behoorlijk heet van de vreemdeling. Het waren vast haar hormonen, verzekerde ze zichzelf. Ze durfde te wedden dat hij dit effect op elke vrouw had.

‘Nou, dan heb ik gevonden waar ik naar zocht.’ Jacob liet haar hand los en staarde haar nog een paar seconden aan. June zocht naar het medelijden in zijn ogen, maar ze kon het niet vinden.

Was hij serieus de eerste mens op aarde die haar niet zielig vond? 'Dan zal ik je nu maar meenemen.' Hij zette drie grote passen waardoor hij weer achter haar stond. Junes stoel wiebelde toen hij die verdomde handgrepen vastpakte en zijn best deed het ding aan het rijden te krijgen. Dat duwen onmogelijk was als ze haar motor aangekoppeld had, leek hij niet te beseffen. Hij mocht dan wel geen medelijden tonen, hij dacht blijkbaar wel dat ze te gehandicapt was om voor zichzelf te zorgen.

June klemde haar joystick vast en zette haar rolstoel in de hoogste versnelling. Ze schoot bij hem vandaan, waardoor zijn handen loskwamen van de handgrepen en hij op een drafsje achter haar aan moest hollen. Dat zou hem leren haar als een baby te behandelen. Het enige wat hij met zich mee mocht sleuren was haar koffer, en ze hoopte dan ook maar dat hij dat uit zichzelf deed, anders kon ze met hangende pootjes terug om dat ding zelf op te halen.

Ze scheurde door tot aan de buitendeuren, maar moest daar remmen omdat ze gesloten waren. Jacob haalde haar in en keek haar strijdlustig aan, alsof hij het wel zag zitten om te zien wie de taaiste van hun twee was. Hij liet de greep van haar koffer los en liet het ding naast zich op de grond rusten. June slaakte een inwendige zucht toen ze de roze koffer zag. Gelukkig had hij hem niet laten staan.

'Hulp nodig?' Hij vouwde zijn armen voor zijn borst en grijnsde tevreden. *De sadist.*

'Nee, hoor.' June grijnsde even tevreden naar hem terug. Ze mocht deze kerel wel. Ze rekte zich uit naar de deurgreep en zette haar rolstoel in zijn vooruit. Toen het ding met een enorme klap tegen de houten deur reed en met slippende bandjes stil bleef staan schoot het schaamrood als een warme deken over haar wangen. *Shit!*

Ze keek omhoog naar de scharnieren en merkte te laat op dat die deuren naar binnen toe open gingen. *Lekker rolstoelvriendelijk.* Ze zette haar rolstoel weer achteruit, maar omdat het ding nog in zijn turbo stond ging ze te snel en schoot de deurgreep weer los uit haar hand.

Jacob vond blijkbaar dat ze genoeg geleden had, dook voor haar stoel en maakte de deur voor haar open. 'Dames eerst.' Hij stak zijn arm uit en wees haar galant op de geopende deur.

Met haar neus omhoog reed June de broeierige lucht in. *Verdomme, wat was het hier warm!* Maar kwam dat echt door de hitte, dat ze het zweet ineens op haar rug voelde, of kwam het door Jacob? Het was in elk geval heel lang geleden dat ze het in één klap zo heet had gekregen. Door haar medicatie was ze altijd een ijspegeltje. Ze hapte naar zuurstof, die hier ineens heel schaars leek, en wachtte tot Jacob haar zou vertellen waar zijn wagen geparkeerd stond. Hij liep haar voorbij en wees met zijn arm naar links. 'Deze kant op.'

June zette haar rolstoel een paar tandjes lager en volgde hem enigszins verslagen. Hij moest vast denken dat ze niet alleen gehandicapt maar ook gestoord was. Haar kijk-mij-eens-zelfstandig-zijn act was niet zo overtuigend geweest als ze van te voren bedacht had.

Toch kon ze het ondanks haar teleurstelling niet laten om naar zijn achterste te kijken, dat zo heerlijk voor haar neus wiebelde. Ook daar maakte ze in gedachten aantekeningen over: rond, stevig en vast spierwit, maar daar maakte ze in haar boek zongebruind van. Ze dacht er heel even over er een foto van te maken, maar dat ging zelfs haar te ver. Daarbij zou ze hem de aankomende weken vast nog vaker tegenkomen. Als ze vergat hoe zijn achterste eruitzag voor ze het omschreven had in haar volgende roman, kon ze nog weleens gluren. Ze haalde haar telefoon van tussen haar bovenbenen en stopte hem in haar broekzak, zodat hij straks niet kapot zou vallen als ze uit de stoel moest.

Aangekomen bij een knalrode pick-up met chromen bumpers en enorme banden liet Jacob de lampen ervan knipperen door op het knopje op zijn sleutel te drukken. Hij maakte de deur aan de passagierskant voor haar open en glimlachte. 'Zal ik je helpen?'

June brak haar nek bijna, zover moest ze omhoog kijken. Het leek verdorie wel een vrachtwagen. Zo hoog kon ze zichzelf nooit optrekken. 'Ik zou het zelf wel kunnen,' zei ze zo overtuigd moge-

lijk, 'als hij twee meter dichterbij de grond gestaan had. Ik kan er verdorie bijna onderdoor rijden.'

Een bulderende lach, die wat weg had van een kudde op hol geslagen paarden met belletjes om hun nek – want die belletjes hoorde ze in het vrolijke geluid rinkelen – schoot uit zijn keel. 'Kom.' Hij ging voor haar staan, boog zijn knieën zodat hij op dezelfde ooghoogte als zij kwam en legde zijn handen om haar middel. 'Sla je armen om me heen.'

June giechelde verlegen. Ze had nooit gedacht dat ze dit moois van zo dichtbij mee mocht maken. Ze sloeg haar armen om zijn hals en liet zich door hem tegen zijn brede borst drukken. Halleluja!

Jacob drukte het tengere lichaam van de brunette tegen dat van hem. Hij had van alles verwacht nadat hij de oude vrijster niet kon vinden, maar dat hij een jonge vrouw in een rolstoel mee naar huis moest nemen had hij nooit kunnen bedenken. Kwamen al die – vast vieze – seksverhalen serieus uit dat koppie van haar? Niet dat hij ooit één woord van haar verhalen gelezen had, maar hij kende dat soort boekjes wel. Duke verslond ze zoals hij dat deed met vrouwen. Zij liet die dingen overal rondslingeren, waardoor de halfnaakte kerels hem regelmatig vanaf de covers aangaptten, zelfs op het toilet... wat hij altijd zo ongemakkelijk vond dat hij de boekjes eerst op hun kop legde voordat hij zijn ding daar deed.

Jacob hield June iets langer vast dan in werkelijkheid nodig was en snoof de geur van haar shampoo op. Ze rook naar de vroege lente, wanneer het gras weer begon te groeien en de eerste bloemen hun knoppen openvouwden.

Doe normaal, sprak hij zichzelf in gedachten toe. Hij was geen man van poëtische gedachten; straks eindigde hij nog in zo'n vies verhaaltje van haar. Toch kon hij het niet laten nog één keer voorzichtig te snuffelen voor hij haar op de stoel van de pick-up tilde. 'Zit je goed?' Hij hield zijn handen nog rond haar middel, tot hij er zeker van was dat ze niet om zou vallen.

'Prima.' June glimlachte naar hem en klikte haar gordel vast.

Jacob knikte beleefd en sloeg de deur dicht. Hij gooide met één zwiep de koffer in de achterbak en tilde de rolstoel er iets voorzichtiger in. Daarna liep hij door naar zijn kant van de wagen en stapte in.

Een ietwat ongemakkelijke stilte vulde de cabine. Jacob zette de muziek weer aan en reed met June terug richting the Big Hole River Ranch.

Het duurde een poos voor ze eindelijk iets zei. Natuurlijk had hij zelf een gesprek kunnen beginnen, maar hij had geen idee waarover.

‘Wauw! Kijk daar!’ June stak haar vinger uit naar de met enorme dennen begroeide bergen die langs haar raam schoten. ‘Zag je dat hert?’ Ze trok haar neus los van het raam en met een grote glimlach op haar gezicht draaide ze zich naar hem toe.

Jacob had geen hert gezien. Hij had stiekem naar haar gekeken tussen het staren naar de streep op de weg door. ‘Hebben jullie geen herten waar jij vandaan komt?’

June haalde haar schouders op. ‘Jawel, maar het is al lang geleden dat ik er een gezien heb. Ik kom niet zo heel vaak buiten.’

‘Dat vermoedde ik al,’ zei Jacob. Haar bleke huidskleur had hem dat wel duidelijk gemaakt. Zo te zien had ze al in jaren geen zon meer gezien.

‘Waarom? Omdat ik in een rolstoel zit, zeker?’ Junes ogen schoten vuur. ‘Ik ben echt niet gehandicapt of zo, hoor!’

Een korte lach schoot uit Jacobs borst zonder dat hij hem daar toestemming voor gegeven had. Deze meid had verdomme een berg pit in dat magere kontje van haar. ‘Nee, omdat je zo wit bent als een wolkje.’ Dat ze in een rolstoel zat, maakte volgens hem weinig uit; ze kon scheuren met dat ding als een volwaardig coureur. Zolang ze geen deuren tegenkwam, tenminste.

Junes bleke wangen sprongen spontaan vol kleur en dat stond haar verdomd goed. ‘Sorry,’ mompelde ze.

‘Het is oké,’ zei Jacob en hij richtte zijn ogen weer op de weg. Vanuit zijn ooghoek zag hij dat June zich ook weer naar het raam draaide.

‘Wat mankeer je precies?’ Jacob klemde zijn handen stevig rond het stuur. Hij wist niet zeker waarom. Misschien omdat hij een erg directe vraag stelde, misschien omdat hij bang was dat ze weer vuur zou gaan spugen. Hij draaide zijn ogen naar haar toe en zag hoe ze haar schouders optrok.

‘Ik heb EDS.’

Jacob had geen idee wat hij nu moest zeggen. Hij had namelijk geen idee wat EDS was. Stom, daar had hij aan moeten denken voordat hij die vraag stelde. Omdat hij niets wilde zeggen wat haar zou kwetsen, zei hij maar niets.

‘En wat is jouw verhaal?’ June maakte zich weer los van het raam en keek hem aan. ‘Ben jij een acteur uit mijn verfilming?’

Hij schudde driftig zijn hoofd. Nee, hij bleef liever gewoon zichzelf. ‘Ik ben de eigenaar van de ranch waar jullie gaan filmen.’

Junes ogen glommen, al wist hij niet zeker wat daar de reden van was. ‘Ik heb vroeger veel paard gereden.’ Ze rechtte haar rug en legde haar handen op haar schoot. ‘Ik kijk ernaar uit om weer tussen de paarden te zijn.’

‘Ik heb er dertig, plus wat jong spul. Je kunt je lol op dus.’ Jacob knipoogde naar haar. Hij was er van overtuigd dat haar verblijf op zijn ranch haar goed zou doen, al was het alleen maar de zon die haar verwarmde en haar huid zou kussen.

Hij draaide van de snelweg af en reed Dillon in.

‘Oh, kijk daar! Stop!’ June drukte haar vinger weer tegen het raam en wiebelde op haar stoel. ‘Stop nou!’

Jacob zocht een plekje langs de weg en zette zijn pick-up stil. ‘Zie je weer een hert?’

June schudde haar hoofd en staaarde gelaten naar haar voeten die ingepakt zaten in sportschoenen. Daarna trok ze haar blik weer op en wees ze naar een schoenenwinkel met een grote neon cowboylaars op de gevel. Ze maakte het portier van de wagen al open en draaide zich nog één keer naar hem om. ‘Ik wil ook laarzen.’

‘Wat moet je daar nou mee?’ protesteerde Jacob. ‘Je kunt niet eens lopen.’

‘Dus?’ June trok haar mondhoeken op en liet haar handen door haar bizar lange haar glijden. Ze schudde het een beetje op, waardoor het speels om haar gezicht terug viel. ‘Ik wil ze.’ Ze draaide zich met haar rug naar hem toe en even leek het of ze zelf de wagen uit wilde springen.

Jacob sprong van zijn stoel en liep met grote stappen naar haar kant, zodat hij haar of op kon vangen, of van de grond kon schrapen, want ze leek vastberaden en gaf hem niet heel veel tijd haar te helpen met uitstappen.

Bij haar aangekomen zag hij dat ze met haar benen naar buiten bungelde. Ze stak haar armen naar hem uit omdat ze wilde dat hij haar op zou vangen. 'Wacht even.' Jacob schudde zijn vinger bestraffend voor haar neus. 'Ik pak eerst je stoel.'

Junes glimlach werd nog groter. Ze zag eruit als een klein meisje dat eindelijk een pony voor haar verjaardag kreeg. Ondanks dat hij haar pas net kende, deed het hem goed. Niet dat hij er erg naar uitkeek om met een vrouw een schoenenwinkel in te moeten, want hij zag zichzelf al zitten, terwijl ze elke laars uit de winkel wilde passen...

Hij tilde de loeizware rolstoel uit de achterbak en zette het ding voor haar neer. 'Uw scheurmobiël, *ma'am*.'

June glom nog steeds. Zodra Jacob voor haar kwam staan en zijn handen op haar heupen legde, sloeg ze haar armen weer om zijn hals. De geur van de lente drong direct zijn neus weer binnen. Verdorie, wat rook ze lekker.

'Het is voor het eerst dat ik zo vaak knuffel met een man die ik net heb ontmoet,' grinnikte June gesmoord.

Dat kon Jacob niet zeggen. Hij had regelmatig vreemde vrouwen om zijn nek hangen. Toch voelde dit om wat voor reden dan ook erg goed. Hij liet haar zakken en zette haar in haar stoel. 'Dank je wel,' fluisterde ze met een nieuwe blos op haar wangen.

Jacob wist niets terug te zeggen doordat er een vreemd gevoel van geborgenheid door zijn lijf raasde waar hij zich absoluut geen raad mee wist, dus lachte hij maar naar haar.

June klemde haar hand om de joystick en reed een stukje achteruit, zodat ze hem niet aan zou rijden, en schoot hem vervolgens voorbij. 'Ik ben zo terug,' riep ze.

Wilde ze niet dat hij met haar meeging? Jacob aarzelde een moment. Moest hij in zijn wagen op haar wachten? Serieus? Nee, daar had hij al helemaal geen zin in. Dan ging hij nog liever mee naar binnen. Met grote passen liep hij achter haar aan, al was hij

te laat om de deur voor haar te openen: deze keer had ze het zelf al voor elkaar gekregen. Sterker nog, ze had zelfs al een verkoopster gestrikt die een paar laarzen voor haar van de bovenste plank pakte.

‘Hé,’ riep ze enthousiast toen Jacob het belletje van de deur liet rinkelen en binnenstapte. ‘Ik dacht dat je vast geen zin had om mee te gaan.’

‘Ach,’ mompelde Jacob. ‘Ik heb verder toch niets beters te doen.’

June keek hem nog een seconde dolgelukkig aan en draaide zich toen weer naar de verkoopster, die haar aanbood haar schoenen uit te trekken en haar voeten te voorzien van laarzen.

Jacob wachtte tot de bom barste en ze zou roepen dat ze niet gehandicapt was, maar deze keer leek haar goede humeur er niet door verpest te worden. Ze wimpelde de vrouw keurig af en tilde haar linkerbeen met haar handen over haar rechter, zodat ze goed bij haar voet kon. Ze had de schoen in no-time uit, wat waarschijnlijk kwam omdat ze de moeite niet nam de veters los te maken en verwisselde hem van plek met de laars die op het krukje naast haar stond.

Jacob keek toe hoe ze met de nodige moeite de laars aan haar voet trok, maar toen hij eenmaal zat, lachte ze weer. ‘Mooi?’

Jacob knikte. Ondanks dat ze er niet op kon lopen, stond hij haar goed.

June herhaalde haar actie met haar andere voet en staarde tevreden naar het eindresultaat. ‘Ik neem ze!’

Verliefd staarde June naar de laarzen aan haar voeten. Ze had altijd al een schoenentic gehad, maar deze wonnen het van alles wat ze thuis – doelloos – in haar kast had staan. Deze laarzen waren perfect.

Jacob had haar weer terug in de wagen gezet, evenals haar stoel, en reed nu de laatste kilometers naar Twin Bridges. Voor het eerst in jaren genoot ze ervan om iemand om zich heen te hebben. Jacob was anders; hij leek er niet om te geven dat ze in een rolstoel zat. Hij had botweg gezegd dat ze geen schoenen nodig had omdat ze niet kon lopen en daar zag ze de humor wel van in. Zelf was ze ook niet zo zachtzinnig; ze maakte liever stomme grappen over haar ziekte dan dat ze er zielig over ging lopen doen.

‘Heb je trek in koffie?’ Jacob reed het bord voorbij waarop een cowboy op een bokkend paard zat boven de naam “Twin Bridges”.

‘Mag thee ook?’ June staarde naar de huizen die langs haar raam schoven. Knusse bungalows en oude, houten huizen stonden verscholen tussen de bomen en gaven het stadje de perfecte westernsfeer die ze zelf altijd in haar boeken stopte. Ondanks dat ze doodop was, wilde ze dat deze dag nog heel lang ging duren. Ze voelde eindelijk weer dat ze leefde.

‘Ik denk dat Candice ook wel een kop thee kan zetten,’ zei Jacob en hij reed door over de *main street*, voorbij een wit motel met grijsblauwe daken en langs een schattig wit kerkje. Links boven de huizen en bomen doemde een enorme watertoren op.

‘Candice?’ June trok haar blik even los van de omgeving. ‘Is dat je vrouw?’

Jacob schoot in de lach, zo één met de rinkelende belletjes. 'Nee, ik ben niet getrouwd. Candice runt een restaurant in de stad en zet heerlijke koffie. Ik heb vanmorgen de kans niet gezien er een beker te halen, dus ik heb er wel trek in.'

'Prima, hoor.' June richtte haar blik weer op naar de enorme watertoren en probeerde te ontcijferen wat er op geschreven stond. Toen ze er voorbij reden en er simpelweg "Twin Bridges" op bleek te staan was haar interesse weg. Ze had wat spannenders verwacht.

Een paar meter verder reed Jacob een parkeerterrein op voor een houten restaurant waar boven een simpele, witte deur met een lichtslang "Wagon Wheel" geschreven stond. Hij sprong uit de wagen en liep haar kant op. Hij opende het portier en stak zijn armen naar haar uit. 'Kom je?'

June staarde naar die stevige armen die haar weer vast zouden pakken. 'Oh, ik dacht dat je wat ging halen?'

Jacob haalde zijn schouders op. 'Ik heb nog niet erg veel zin om terug naar de ranch te gaan, dus zullen we naar binnen gaan?'

'Moet je dan niet eerst mijn stoel pakken?' June draaide haar benen zijn kant op en liet haar nieuwe laarzen buiten de auto bungelen.

Jacob legde zijn handen om haar heupen en voor ze de kans had zich aan hem vast te grijpen, tilde hij haar uit de wagen. 'Ik kan je wel een stukje dragen.' Voorzichtig liet hij haar op haar voeten landen en sloeg hij één arm onder haar knieën. De ander legde hij achter haar rug.

'Maar...' piepte June, die snel haar arm om zijn nek sloeg omdat ze bang was om te vallen. 'Ik wil helemaal niet gedragen worden! Ik ben geen baby!'

'Jammer voor je.' Jacob liep naar de voordeur en maakte de klink met zijn elleboog open. Hij gaf de deur die uit het slot schoot een schop, waardoor hij openvloog, en droeg haar over de drempel naar binnen. June wilde vloeken. Ze wilde tieren, maar de geur van warm brood, gebakken ei en verse koffie drong haar neus binnen terwijl ze warm in de armen van Jacob lag. Ze wilde

niet genieten van het warme en geborgen gevoel, maar toch deed ze het. Kon ze niet gewoon een poosje zo blijven liggen?

‘Jacob toch!’ Een oude vrouw met een knotje in haar grijze haar dreutelde op hen af. ‘Ben je weer vrouwen aan het plagen?’

Jacob grijnsde naar de oude vrouw. ‘Candice, dit is June. Je kent haar vast wel. Ze schrijft van die vieze boekjes waar vrouwtjes zoals jij van smullen.’

‘Ik schrijf geen vieze boekjes,’ gilde June en ze sloeg Jacob tegen zijn borst, die verdorie keihard was omdat hij zijn spieren aanspande door haar gewicht. ‘En zet me nu maar eens neer!’

Jacob keek haar een seconde lang aan met die ijsblauwe ogen van hem. Hij was zo vlak bij haar dat zijn warme adem haar wangen streelde. Ze moest zich inhouden niet met haar vingers over de stoppels op zijn kaken te aaien om te voelen of die kuiltjes er ook waren als hij niet breeduit lachte.

‘Yes, ma’am.’ Voorzichtig liet Jacob haar op een stoel zakken en hij liet haar pas los toen hij er zeker van leek te zijn dat ze niet om zou vallen, zoals hij de keren hiervoor ook gedaan had. June kneep haar ogen samen en gaf hem haar kwaadste blik, al moest ze hem uit de puntjes van haar tenen laten komen. Want stiekem had ze het best fijn gevonden in zijn armen. Omdat hij enorm vermaakt naar haar terug bleef kijken, gaf ze het op en richtte ze haar aandacht op de vrouw. Ze stak haar hand naar haar uit en wachtte tot ze hem aanpakte.

Candice veegde haar handen schoon aan haar schort en pakte de hare aan. ‘Ben jij June Donovan?’

Ze knikte. ‘Leuk je te leren kennen.’

Candice jubelde: ‘Ik volg je op Facebook!’ Ze trok haar iPhone uit haar schort, swipete in een vloeiende beweging haar scherm aan en opende de Facebook-app die ze vervolgens onder Junes neus schoof. ‘Kijk!’

June staarde naar het apparaatje in de hand van de vrouw, dat haar eigen Facebookpagina liet zien. Het “like”-vinkje was aangeklikt en Candice scrolde naar de foto van het vliegveld die June een paar uur eerder geplaatst had. ‘Ik wist dat je kwam,

maar dat je mijn restaurantje in zou stappen had ik nooit kunnen geloven.'

'Nou ja, ik vloog soort van naar binnen,' mompelde June, waarna ze Jacob weer een gemene blik gaf. Misschien zou dat hem leren haar als een baby rond te dragen.

'Mag ik samen met je op de foto?' Candice trok de telefoon weer terug, zette de camera ervan aan en stopte hem in de handen van Jacob.

June moest glimlachen om de enthousiaste vrouw. Ze kwam in het echte leven niet vaak in contact met fans. Of beter gezegd: nooit, aangezien ze al vier jaar als een kluizenaar in haar huis had gezeten. 'Natuurlijk.' Ze sloeg haar arm om Candice heen, die al gehurkt naast haar zat, en lachte naar de telefoon in Jacobs handen. Hij drukte meerdere keren op het scherm, maar hield de camera op hen gericht. 'Heb je hem?' vroeg ze, terwijl ze haar glimlach op haar gezicht probeerde te houden, want als ze praatte stond ze altijd heel stom op de foto.

'Nog ééntje.' Jacob boog zich wat dichterbij haar toe en drukte weer op het scherm. 'Zo, je staat er prachtig op, Candice.' Zijn linkermondhoek schoot weer omhoog waardoor dat verdomde kuiltje zichtbaar werd. Nu was het zijn beurt haar een gemene blik te geven.

'Etterbak,' mompelde June, al had ze de grootste moeite niet in de lach te schieten. Ze gaf Candice nog een knuffel en toen stond de oude vrouw soepel op, zonder dat er iets in haar lichaam kraakte of kreunde. Dat deed June direct denken aan haar eigen lijf. Zij had al moeite genoeg om overeind te blijven in deze houten stoel, waar haar heupgewrichten van schreeuwden. Ze moest zo maar een extra pijnstillertablet innemen.

'Zeg het maar.' Candice stopte haar telefoon weer in haar schort en keek June nog steeds aan alsof ze haar grootste idool was. Aan deze blik kon June wel wennen. Toch vroeg ze zich af of Candice haar nog steeds zo zou aankijken als ze in haar rolstoel had gezeten. Want op internet had ze nooit laten blijken dat ze ziek was. Daar was ze de vrolijke en springerige June, die ze eigenlijk had willen zijn als haar lijf niet zo moeilijk had gedaan.

‘Koffie voor mij en thee voor de dame.’ Jacob, die blijkbaar vond dat ze te lang wachtte met haar antwoord, bestelde de drankjes.

‘Mag ik daar een glaasje water bij, alsjeblieft?’ vroeg ze snel toen Candice al weg wilde lopen. Het liefst was ze naar het toilet gegaan om haar pijnstillers in te nemen. Zonder wielen kon ze echter niet anders dan hem hier, vlak voor ieders neus, in te nemen.

‘Natuurlijk, lieverd.’ Candice knipoogde naar haar en liep naar de bar waar ze achter rommelde met de koffiezetter.

‘Wat een lief mens,’ mompelde June, meer tegen zichzelf dan tegen Jacob die tegenover haar plaatsgenomen had.

‘Dat is ze zeker.’ Jacob schoof zijn stoel wat dichterbij de tafel en legde zijn handen erop. ‘Ze is de oppermoeder van de stad. Iedereen die zich een beetje verloren voelt, gaat bij haar op de koffie.’

June trok een wenkbrauw op, ‘Jij haalt hier elke dag koffie? Hoe erg verloren ben jij dan?’

Voor Jacob tijd kreeg om te reageren, sloeg er een deur open achter de bar. Een rossige vrouw sprong er als een ninja uit en zocht om zich heen. ‘Jacob!’ riep ze en ze vloog op hem af. Was dat soms zijn vriendin? Hij was dan wel niet getrouwd, maar dat wilde niet zeggen dat hij vrijgezel was. Ja, dat was vast zijn vriendin, of hij wilde dat ze het werd, en dat was dan vast ook de reden dat hij hier elke dag koffie kwam halen.

De vrouw dook om zijn nek en drukte een kus op zijn wang. Met haar borst tegen zijn rug en haar armen over zijn schouders staarde ze June aan. ‘En wat doet mijn broertje met de beroemde June Donovan?’

June kreeg kramp in haar kaken van het glimlachen, maar ook de zus van Jacob kreeg er één van haar. Zijn zus, dus. Geen vriendin, geen geheime liefde. ‘Hoi, leuk om je te ontmoeten.’ June stak haar hand weer uit en liet hem door de vrouw schudden.

‘Duke,’ zei ze stralend. ‘Ik heb echt al jouw boeken verslonden.’